

Jochen Gutsch

Maxim Leo

Frankie

Vertaald uit het Duits door Jeannet Dekker

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het touw

Ze hebben me verteld dat je een verhaal bij het begin begint. Vooraan. Maar ik ben een kater en ik weet niks van vooraan en begin. Mensen hebben een hele berg regels, over hoe alles in het leven moet zijn. Doe dit, doe dat! Heel eerlijk? Saai. Vermoeiend. Niks voor mij. Daarom begin ik maar gewoon ergens. Misschien toevallig vooraan. Of bij het begin.

Het was de goede tijd, en daarmee bedoel ik dat de avonden warm en licht waren, en in de linden gonsden de bijen. Op zo'n avond wilde ik even bij de professor langs. Wie de professor is, vertel ik later. Want dat doet er nu even niet toe.

Ik liep dus over de grote weg, die midden door het dorp loopt. Langs het meer, waar het gras hoog stond en ik een paar sprinkhanen vrat. Het mooie aan sprinkhanen? Ze klagen niet als je ze opvreet. In tegenstelling tot vogels. Vogels maken d'r elke keer zo'n drama van. 'Eet me niet op! Ik ben moeder! Ik heb tien kinderen in mijn nest!' Die overdrijven gigantisch. Maar elke keer sta ik daar weer, domme sukkel, vogel in mijn bek, en dan voel ik me heel even beroerd.

Ik liep langs de dorpskerk, langs het vermolmde vogelhuisje, langs de stinkende pis van dikke Heinz (rottweiler), langs twee mesthopen waar niks lekkers lag, zelfs niks wat een beetje lekker was, alleen koffiedrab, eierschalen, aardappelschillen, appelschillen. Even een tip voor jullie mensen: een mesthoop met alleen schillen komt zo gierig over.

Ik liep langs de grote zandberg, daar waar het bos begint,

en achter het bos houdt de wereld op. Ik stiefelde goedge-
mutst een eind weg, lekker ontspannen, zo van slen-
ter-de-slenter in het avondlicht, en ik glipte door een oud
houten hek totdat ik in de tuin van het verlaten huis stond.
Iedereen noemt dat het verlaten huis omdat de mensen uit
de stad die hier elke zomer een tijdje zaten op een dag niet
meer kwamen.

Voor alle dichte ramen hangen gordijnen, 's winters huilt
de wind rond het verlaten huis, en dikke Heinz, die een
domme zak is, zegt dat er een roedel weerwolven in woont.

Maar nu komt het! Ik was het verlaten huis al bijna voorbij
toen ik daar een man zag. In het verlaten huis! Ik was zo
verbaasd dat ik meteen achter een struik wegdook, want ik
was supergeschrokken. Daar zat ik dan en ik dacht: shit,
Frankie, wat nu?

Het liefst was ik meteen teruggerend om iedereen die ik
kende het sensationele nieuws te vertellen. Maar dan hadden
ze me de vacht van m'n lijf gevraagd. Hoe zag die man er dan
uit, Frankie? Had die man iets te vreten, Frankie? Weet je
heel zeker dat het geen weerwolf is, Frankie?

Als een verlaten huis opeens niet meer verlaten is, dan roept
dat een heleboel vragen op en wil iedereen alle details weten.
En als je dan geen details hebt, sta je met je bek vol tanden.

Dus ik deed wat elke goede kater in zo'n situatie zou doen:
ik loerde vanachter de struik.

Luisterde.

Loerde.

Luisterde.

Loerde.

Zo ging dat een hele tijd door. Ik kort het nu maar in, want
er gebeurde verder niks.

Luisterde.

Loerde.

Enzovoort.

Toen sloop ik dichterbij, stilletjes-stilletjes, en ik keek vanaf een paar kattenstaartlengtes verderop door het grote raam naar binnen en verzamelde details.

Detail 1: binnen was inderdaad een man.

Detail 2: die man stond op een stoel.

Detail 3: vanaf het plafond hing een touw naar beneden.

Detail 4: dat touw zat om die man z'n nek.

Detail 5: aanvulling op detail 4. Dat touw was superdik.

Heel eerlijk? Ik had nog nooit zo'n prachtig touw gezien. Ik ben dol op touwtjes, moet je weten. Toen ik nog bij de ouwe mevrouw Berkowitz woonde, speelden we bijna elke dag met een touwtje. Er hing nooit een mens aan, wel soms een muis, oké, geen echte, maar eentje van wol, waarvan de mensen denken dat wij katten denken dat-ie echt is. Maar dat doen we niet. We zijn niet achterlijk.

En toen ik dat ongelooflijk mooie touw zag, moest ik opeens denken aan de ouwe mevrouw Berkowitz en aan de beste tijd van mijn leven, die niet lang heeft geduurd omdat de ouwe mevrouw Berkowitz op een dag in de tuin lag, en kort daarna kwamen er twee mannen, helemaal in het wit, en die schoven de ouwe mevrouw Berkowitz in een auto met knipperende lampen op het dak en ik heb haar daarna nooit meer gezien.

Door die herinnering voelde ik me niet zo lekker en ik wilde het liefst tegen die man roepen: 'Hé! Jij daar! Die met dat touw speelt! Supertof touw! Mag ik meespelen?'

Mocht ik niet.

Het ging namelijk zo: ik raapte al mijn moed bij mekaar, sprong op de vensterbank en keek naar binnen. De man stond op de stoel, touw om z'n nek. Toen zag hij mij en hij keek verbaasd. Maar niet leuk verbaasd, eerder boos. Hij deed zijn mond open en dicht, net een karper, en hij zei iets tegen me, maar dat verstond ik niet omdat hij achter de ruit stond en ik zat ervoor. Logisch.

Daarom ging ik maar knipogen. Dat is nog zo'n belangrijk

weetje voor jullie mensen: als een kat knipoogt, is dat zoiets als glimlachen. Knipogen betekent: alles oké, ik heb goede zin, jij ook? Ik knipoogde me voor dat raam dus een ongeluk, maar die man leek net zo'n dom rund te zijn als dikke Heinz, want hij vatte 't niet.

In plaats daarvan zwaaide hij woest met zijn armen naar me. Ik tilde mijn rechterpoot op om hem duidelijk te maken: hé, alles oké, ik snap het. Als je met een touw speelt, kan 't er wild aan toegaan. Maar heel eerlijk? Dat gezwaai was akelig. Daarom likte ik een beetje tussen mijn poten om rustig te worden, want ik was hartstikke nerveus en dacht: wat nu, Frankie?

En toen ging alles opeens heel snel. Die man liet zijn touw los, hij sprong van zijn stoel, de deur van het verlaten huis vloog open. De man brulde. Ik sprong van de vensterbank. De man greep een of ander ding en smeed dat naar me toe. Ik rende weg, maar mijn poten waren slap van schrik. Net pap! Ik zag een schaduw op me afkomen. Er vloog iets achter me aan en dat raakte m'n kop.

Daarna weet ik niks meer.

Het eerst hoorde ik weer de wind, die me iets toefluisterde. Ik probeerde er goed naar te luisteren, maar ik begreep de wind niet. Ik lag op het gras voor het verlaten huis. Ik was ongelooflijk moe en bewoog me niet. Ik kreeg mijn ogen bijna niet open. En de wind fluisterde en fluisterde totdat ik merkte dat het helemaal niet de wind was. Het was de man, die voorovergebogen voor me stond en tegen me praatte. De man duwde met zijn voet tegen me aan, alsof ik een dooie rat was of zo. Hij zei: 'Alles oké?' Wat een nogal domme vraag was, want het was wel duidelijk dat niet alles oké was. En toen was ik zo moe dat ik weer in slaap viel.

Toen ik daarna weer wakker werd, wist ik eerst niet waar ik was. Ik voelde me helemaal niet lekker en loerde voorzichtig om me heen, maar niet lang. Ik zag dat prachtige

touw aan het plafond hangen en toen wist ik het opeens weer. Ik lag in het verlaten huis, binnen! Ik lag op een bank, voor het geval jullie dat precies willen weten, en onder me lag papier, een ouwe krant of zo. Ik zag de man, die tegenover me in een luie stoel was gaan zitten. Hij hield een kleine telefoon tegen zijn oor en praatte opgewonden met iemand. Geen idee met wie. Ik kan jullie wel vertellen waarover hij praatte: over mij.

De man zei in de telefoon: 'Ik heb hier een dode poes. Kunt u langskomen? Ja, die poes ziet er erg dood uit. Maar ik ben geen dierenarts. Daarom bel ik u. Nee, het is niet mijn poes. Hoor eens, ik weet niet van wie die verrekte poes is. Hoe die poes eruitziet? Wat doet dat ertoe? Als een doodgewone poes! Grijs strepen, beetje schurftige vacht, oor met een hap eruit. Nee, ik weet niet waaraan die poes is doodgegaan! Ja, gevonden, in mijn tuin. Hoor eens... Oké, ik woon... Nee, die poes...'

'Bennekade,' zei ik.

Dat was natuurlijk niet slim. De professor, die jullie later nog wel leren kennen, zegt vaak dat ik me slimmer moet opstellen in het leven, anders krijg ik een boel problemen.

Maar ik was gewoon kwaad. Eerst word ik zowat doodgemept, en dan noemt die mens me voortdurend 'poes', terwijl ik een echte onvervalste kater ben!

'Wat?' zei de man.

'Bennekater!'

Mijn Mensiaans was een beetje... moe? Mijn kop ook, vanwege dat ding dat tegen me aan was gevlogen. Ik moest de woorden eindeloos herhalen, totdat ze d'r eindelijk goed uit kwamen: 'Ik ben een kater!'

De man staaarde me aan alsof ik een monster was.

Mijn ervaring: de mensen reageren supervreemd als een kater iets zegt. Altijd! Daarom heb ik heel lang niks meer ge-

zegd. De laatste keer was voor de dorpswinkel. D'r viel iets uit de boodschappentas van een vrouw en ik zei: 'Hallo madame, zijn dat uw stofzuigerzakken?'

Die vrouw is gillend weggerend. De hele dorpsstraat af. Dom mens!

Mensiaans is een erg simpele taal. Het eerste woord dat ik zei, was sneeuw. En toen meteen de andere erachteraan. In het dierenasiel spraken ook heel veel dieren Mensiaans, de ouwe mevrouw Berkowitz sprak Mensiaans en haar tv sprak ook Mensiaans.

Vroeger sprak ik zelfs beter Mensiaans dan Kats.

Tegenwoordig ken ik tien talen of zo. Da's niet zoveel. De professor kent er zevenentwintig, zelfs Geits, en dat spreekt bijna niemand. Alleen geiten. Logisch. Zonder talenkennis ben je als kater nergens, en ik kan jullie ook vertellen waarom: soortenrijkdom. Overal kom je andere diersoorten met andere talen tegen en je kunt ze niet allemaal opeten of in tweeën rijten of ermee spelen totdat ze dood zijn. Dus moet je praten. Zo is 't nou eenmaal. Heb ik niet verzonnen. Ik loop bijvoorbeeld door het bos en daar zit altijd zo'n gigantische uil. Die zit de hele dag op een tak met van die grote ogen een beetje somber te staren. Maar als ik die gigantische uil tegenkom, zeg ik heel vriendelijk in het Uils: 'Hoi uil, hoe gaat-ie?'

En die uil zo van: 'Zijn gangetje.'

Ik: 'Snap het. Hou je taai, uil!'

Uil: 'Gaat lukken, Frankie!'

Zie je wel? Zelfs met een uil, die de godganse dag op zo'n tak zit, kun je een prima gesprek voeren. De enigen die raar doen als ik begin te praten, dat zijn de mensen.

De man staarde me nog steeds aan, met zijn snuit open. Hij was als de dood, dat rook ik. Hij dacht na, dat zag ik. En toen dacht ik: gewoon effe je smoel houden, Frankie. En afwachten. Dan wordt zo'n mens geheid niet goed. Omdat hij niet

weet: ben ik nou gek? Zei die kater écht iets? Kan dat wel? Word ik gek?

De man bleef me een hele tijd aankijken. Toen er niks gebeurde en ik niks zei, leunde hij opgelucht achterover in zijn stoel en deed hij zijn snuit dicht. Hij schudde zijn kop, lachte en zei: 'Ach, wat een onzin.'

Dus ik zo van: 'Is geen onzin!'

Toen werd die man niet goed. Echt niet! Zijn gezicht werd zo wit als de kont van een ree.

Daar genoot ik wel een beetje van. Heel eerlijk? Wel meer dan een beetje. 't Is namelijk beter als de mensen een beetje respect hebben. Anders ben je nooit zeker van ze, dan schoppen ze je of gooien ze dingen naar je toe. En die man had nu respect.

Hartstikke veel.

Na een behoorlijk lange tijd zei de man: 'JE KUNT PRATEN?' Ik dacht: gefeliciteerd. Heel scherpzinnig. Hij praatte heel luid en langzaam tegen me. Met de ouwe mevrouw Berkowitz heb ik een keer een film gezien over mannen, die zaten bij een vuur en praatten met andere mannen, en die hadden van die beschilderde gezichten en een bos veren op hun kop. Dat ging net zo. Die mannen praatten met de verenmannen alsof die gigantisch dom waren.

De man zei: 'IK. RICHARD GOLD.'

En hij tikte op z'n borst.

Ik vond het vreemd, maar wel grappig, dus ik tikte op mijn borst en zei: 'IK. FRANKIE.'

De man: 'JE KOP. PIJN. AU?'

Ik: 'JA. AU, AU.'

De man: 'DAT. SPIJT. ME.'

En toen leek de man niet meer te weten wat hij moest zeggen. Hij stak voorzichtig zijn poot uit en legde die heel even op mijn pootje. Hij zei: 'WEES. NIET. BANG.'

Dat vond ik aardig. En als-ie toch aardig ging doen, kon-

den we het net zo goed meteen over belangrijke dingen hebben.

Ik: 'VREET, VREET? HONGER.' Ik wees naar mijn buik en mijn snuit.

De man: 'VREET, VREET? JIJ? IK HAAL ETEN!'

En dat waren, vond ik, de eerste zinnige woorden van de man die Richard Gold heette.

2

Frankie Boy

Dat jullie niet raar opkijken: ik ga de man die Richard Gold heette van nu af aan gewoon Gold noemen. Want da's korter en klinkt beter. Dit verhaal duurt nog wel effe en ik wil niet dat er iemand in mijn verhaal Richard heet. Hij kan er dan wel niks aan doen dat-ie zo heet, maar die naam is gewoon ruk.

Ik heb ervaring met namen die ruk zijn. Mijn moeder noemde me Nummer 5. Mijn broers en zussen heetten Nummer 1, Nummer 2, Nummer 3, Nummer 4, Nummer 6 en Nummer 8. Geen Nummer 7, want 7 was volgens mijn moeder een ongeluksgetal. Daarom heette Nummer 7 officieel Nummer 8, maar hij was eigenlijk dus Nummer 7. En z'n bijnaam was 78.

Later in het dierenasiel noemden de mensen me Melkmuil, vanwege mijn witte kin. En toen was het ook meteen uit met het respect. Alle dieren lachten me uit vanwege die naam. Melkmuil!

Zelfs de dwergpekinnees in het hok naast me, die eruitzag alsof hij van restjes van andere dieren in elkaar was gezet, moest lachen.

Op een dag haalde een gezin met kinderen me op en gaf me een nieuwe naam: Herbert. Soms ook: Heer Bert. Ze vonden het allemaal grappig en leuk en ik dacht alleen maar: waarom zijn jullie zo wreed?

De kinderen waren het wreedst. Hielden voor de lol een

aansteker onder mijn staart of gooiden me als een bal naar mekaar over en riepen: 'Vlieg, Heer Bert!' Uit angst heb ik toen bij een van de kinderen mijn nagels dwars over z'n gezicht getrokken. En meteen nog eens. 't Was een bloederige toestand. En daarna belandde ik weer in het asiel.

En heette ik weer Melkmuil.

Net toen ik dacht dat ik de rest van mijn leven Melkmuil zou blijven, stond op een dag de ouwe mevrouw Berkowitz voor mijn hok. Ze keek me aan, aaide me over mijn kop en zei: 'Melkmuil? Heet je zó? Godsamme nog aan toe!' Ze was een chique dame, maar haar woorden waren dat vaak niet.

Dus als ik 'ns niet zulke mooie woorden gebruik, weten jullie dat dat niet mijn schuld is, maar een pedagogische misser in mijn opvoeding.

De ouwe mevrouw Berkowitz nam me mee naar huis en dacht thuis een paar dagen na en luisterde ondertussen veel naar muziek. Van een man uit Amerika, die ze Frankie Boy Sinatra noemde. Die Frankie Boy kon goed zingen, al deed hij dat niet zo mooi als een koolmees. Maar voor een mens was het best te doen. In elk geval zei de ouwe mevrouw Berkowitz tegen mij: 'Frankie. Wat vind je van die naam?' En ik dacht: wauw. En ik viel bijna om van enthousiasme. Daarna ben ik door het dorp gerend en riep tegen iedereen: 'Ik ben Frankie! Ik heb de naam van Frankie Boy uit Amerika!'

Zo, nou weten jullie hoe ik aan mijn supernaam kom. Maar dat wilde ik helemaal niet vertellen.

Ik wilde namelijk iets heel anders vertellen, maar ik laat me nogal snel afleiden. Ik zeg vaak tegen mezelf: je mag tijdens het vertellen niet de focus verliezen, Frankie! Maar dat valt niet mee. Ook omdat ik niet goed weet wat een focus is. Wel ongeveer. Maar dus niet precies. Goed, waar waren we?

Ik lag in het verlaten huis op de bank en hoorde de man die ik alleen maar Gold ga noemen door het huis lopen. Deuren klapperden. Blijkbaar had hij overal eten verstoppt. En de gedachte aan eten maakte me gek. Behalve een sprinkhaan en

een puntje ouwe worst uit een vuilnisemmer had ik niks in mijn maag. Maar ik kneep 'm natuurlijk ook. Ik kende Gold niet. Ik kende het verlaten huis niet. Maar ik was ook super-nieuwsgierig, dus ik sprong van de bank en keek eens rond.

Ik stond nog wat wankel op mijn poten en schrok me meteen een ongeluk, want: er was nog een kater. Mijn staart werd dik als een ouwe bezem, ik begon te blazen, maar toen ontdekte ik opeens iets gek. Die kater zag er net zo uit als ik. Alleen in het zwart. En toen snapte ik het: ik stond voor een gigantische tv en keek er recht tegen aan.

Ik had al de nodige tv's gezien, maar die hier was zo groot, er kwam geen einde aan. Godsamme!

Ik ben gek op tv-kijken. Vooral als het over dieren gaat. Het liefst kijk ik naar dierenfilms over pinguïns, die in een sneeuwstorm voor een wak eindeloos lang op een vis staan te wachten. Ik snap pinguïns gewoon niet, maar ik wil graag een keer met eentje praten. Over zijn leven.

Als er mensen in films meespelen is 't saai. Want mensen doen op tv namelijk altijd hetzelfde: andere mensen van kant maken. Op alle mogelijke manieren. Geen idee waarom, vooral omdat ze die mensen die ze van kant hebben gemaakt nooit opeten.

Het idee dat ik hier vanavond op de bank kon liggen, poot op de afstandsbediening, daar werd ik niet goed van. Maar dan van blijdschap.

Ik liep verder door het huis, en wat ik nog meer zag, waren eindeloos veel boeken. Overal stonden kasten met boeken. Als jullie 't mij vragen, zijn boeken onzin. Ik heb weleens in zo'n boek gekeken, maar daar stonden heel veel woorden in en verder niks, en ik heb alleen maar als een gek zitten gapen. Maar ik had nog nooit zo'n goed huis gezien. Er waren ramen met brede vensterbanken, gewoon gemaakt voor een kater die graag ligt en loert en slaapt. Wat me opviel, terwijl ik zo rondwandelde en snuffelde, was de geur. Het rook niet naar bedorven muizen of naar de pis van dikke Heinz, voor

het geval jullie dat denken. Het rook op een of andere manier... treurig. Als een oud vossenhol waar niemand meer woont. Ik weet niet of jullie weleens hebben rondgekeken in een oud vossenhol waar niemand meer woont. Daar hangt geen toffe sfeer, daar ruikt alles naar vroeger en afscheid en gelukkige vossenjaren die nooit meer terugkomen.

Hier was het net zo.

Ik liep een trap op. En daar waren ook weer kamers en ook weer boeken. Maar er was ook een groot bed en daar sprong ik meteen op. Ging vanzelf. Ik trappelde als een malloot op het zachte dekbed en ik begon te spinnen, dat ging ook vanzelf.

Ik ben vergeten wanneer ik voor het laatst in een bed lag. Maar ik kan jullie wel vertellen waar ik woon. Achter het dorp, helemaal aan het einde van de grote weg, ligt een kleine berg met een hek eromheen. Daar smijten de mensen alles neer wat ze kwijt willen. Autobanden, stoelen, radio's, oude panty's en zo. Je wil niet weten wat mensen allemaal nodig hebben in hun leven! Ze zijn verzot op spullen en stouwen er hun huizen mee vol. En als het te vol wordt, gooien ze wat van die oude spullen weg en halen ze nieuwe. De professor, die jullie nog wel leren kennen, zegt dat 't door de beschaving komt. Want de mensen zijn beschaafd en wij dieren niet. En als je beschaafd bent, heb je een heleboel spullen nodig om indruk te maken op andere mensen en om te laten zien hoe beschaafd je bent. Een beetje als bij een troep gorilla's die allemaal op hun borst trommelen en belangrijk doen. Ik ben in elk geval hartstikke blij dat de mensen zo beschaafd zijn en een mooie berg voor me hebben gemaakt. Ik heb namelijk in mijn hele leven nog nooit spullen gehad, behalve dan dat doekje om mijn nek. Dat heb ik van de ouwe mevrouw Berkowitz gekregen en ik draag het als herinnering aan haar.

Maar ik wilde jullie vertellen waar ik woon. Helemaal bovenop, op het topje van de berg met al die mensenspullen,

ligt een verroeste badkuip, omgekeerd op een grote kei, met de poten omhoog. En daar woon ik in. Of beter gezegd: onder.

Als je op een bergtop woont, dan heb je het goed. Vanwege het uitzicht. En de lucht daarboven is super. Maar vaak is het er ook niet zo goed. Voor de wasberen met hun spitse snuiten die daar 's nachts rondsluipen ben ik hartstikke bang.

In de winter schurk ik op de bevroren grond tegen de achterste rand van de badkuip aan, met mijn kop op de poten en mijn staart om mijn lijf, mijn magere katerkont rilt dan van de kou, en dan droom ik dat ik in een van die rokende huizen onder in het dorp lig. Daarom kon ik niet geloven dat ik nu in dat bed lag. En toen ben ik 'ns gaan denken. Die Gold was een beetje een sukkel, dat was duidelijk. Maar hij leek me niet erg gevaarlijk. Plus: hij had een slecht geweten. Plus: dat mooie touw. Plus: een berg eten. Plus: de grootste tv van de hele wereld. Plus: een superzacht bed. Plus: dat allemaal in één huis.

Nou, tel al die plusjes eens bij mekaar op en trek met die knappe koppen van jullie de conclusie.

Inderdaad. De hoofdprijs!

Nou ja, dat dacht ik dus. Totdat Gold weer binnenkwam.

'Hallo?'

'Ben boven,' zei ik.

'Eh... IK... ETEN... GLAZEN POTTEN...'

Ik begreep er niks van en stoof naar beneden. Gold stond in de keuken.

'IK GEZOCHT. OVERAL. MAAR...'

Toen verloor ik definitief mijn geduld.

'Zeg, 't is mooi geweest. Praat tegen me alsof ik een mens ben! Wat is er te vreten?'

Gold staaarde me aan en werd weer zo wit om zijn snuit, maar toen zei hij: 'Ik heb alleen dit gevonden.' En hij zette twee glazen potten en een blik op de keukentafel.

Wat bleek: die twee potten en dat blik waren gewoon rot-zooi. In die potten zaten dikke groene vingers die Gold 'augurken' noemde. En in het blik zaten van die gele ringen met een gat erin.

'Ananas,' zei Gold en hij liet me zo'n gele ring zien. 'Dat is een, eh... zoete exotische vrucht uit het zuiden. Uit Latijns-Amerika. Of uit Afrika. Ananas groeit aan struiken, niet aan bomen.'

En toen viel me opeens iets op. Dat Gold raar praatte. Als een zwaan. Zwanen zeuren ook maar door over dingen die zelfs geen hond interesseren. Als ik tegen zo'n zwaan in het meer zeg: 'Hé zwaan? Hoe loopt het?' Dan zegt die zwaan gegarandeerd: 'Nou, ik loop niet. Ik zwem. Maar bedankt voor de belangstelling, beste meneer Frankie! Het is vandaag goed zwemmen, het water is mild, bijna warm, maar in het midden zijn wat meer golven, daar trekt kou ook vanonder omhoog, mijn vrouw zegt altijd...' Enzovoort, enzovoort. Kwekkerdekwek, kwakkerdekwak. Daarom praat niemand graag met zwanen. Omdat het van die saaie types zijn.

'Heb je vlees?' vroeg ik.

Gold schudde zijn kop.

'Of worst? Op z'n minst een stukkie kaas? Ik eet graag emmentaler.'

Gold schudde zijn kop.

'Kwark misschien? Toefje slagroom? Nee? Melk dan?'

'Ik heb niets te eten! Het spijt me. Anders zou ik je wel wat geven. Maar ik ben hier al eeuwen niet meer geweest. Sinds Linda een jaar geleden... Eh... Nou ja. En ik heb ook niets in huis gehaald, omdat... Eh, ik bedoel, waarom zou ik?' Toen wees hij naar dat touw. Eerlijk? Ik snapte niet wat Gold bedoelde. Behalve dan dat er niks te vreten was. Alleen groene vingers en ringen met een gat.

Ik at dus maar zo'n ring met een gat en die smaakte zoet, erg zoet, zoals een muis achter zijn oor. Maar dan smeriger.

Ik stelde me voor dat het een muizenoor was, toen kreeg ik het wel weg.

Toen ik klaar was, deed Gold de deur open en zei: 'Nou, ik neem aan dat je weer eens wil gaan. Eindelijk naar huis...'

Ik negeerde de deur. Liep langs Gold de woonkamer in, sprong weer op de bank, rekte me uit en zei: 'Heb je kabel? Hou je van dierenfilms?'

Wat bleek helaas? Geen kabel.

'Gigantische tv, maar geen kabel?'

'Opgezegd,' zei Gold. Hij stond nog even besluiteloos in de keuken, maar liep toen ook de kamer in, met een fles in zijn hand, en hij ging tegenover me in de luie stoel zitten. En daar zaten we dan.

Gold zei niks. Keek alleen maar naar dat touw en wreef van voren over z'n kop, alsof-ie nadacht. Ik zei ook niks, want ik wist niet wat. En ook niet hoe.

Ik had geen flauw idee hoe je een echt mensengesprek voert. Tot dan toe had ik alleen maar geluisterd als de mensen praatten. En daar komt bij, ik ben gewend dat je eerst aan mekaar ruikt voordat je eindeloos gaat zitten keuvelen. Dat is iets cultureels. Kom ik bijvoorbeeld een hond of een andere kater tegen die niet agressief is of geen superschurftige vacht heeft, dan snuffelen we aan mekaar. Eerst voorzichtig. Later steken we overal onze neuzen in. En dan bedoel ik echt overal.

Zo leer je een heleboel. Leeftijd, woonplaats, slechte eigenschappen, enzovoort. Zo was het ook met mijn vriend, de professor, die jullie nog wel leren kennen. Wij zo van: neuzen d'r in, voor, achter, de hele mikmak. En toen we onze neuzen weer terugtrokken, was het duidelijk: 't zit wel snor tussen ons!

Bij mensen is dat anders. Ik heb in elk geval nog nooit gezien dat ze hun neuzen ergens insteken. En daarom is het zo ingewikkeld om met mensen te praten. Vind ik dan.

Gold zei nog steeds niks. Dronk alleen steeds uit die fles. Wat erin zat leek op water, maar het rook er niet naar. Buiten was het donker geworden, het was helemaal stil in de kamer en dat leek me op den duur wel een probleem, qua sfeer. Vooral omdat we nu samenwoonden. Eerst vroeg ik me af of ik bij Gold op z'n schoot moest springen en hem m'n gat moest aanbieden, zodat hij eraan kon snuffelen. Om het gesprek te beginnen. Maar opeens zei ik toch iets. De woorden rolden zo mijn snuit uit.

‘Ken je Flipper?’

Gold keek me aan. Met een blik alsof ik op z'n tapijt had gescheten.

‘Wat?’

‘Flipper? Dat is een superslimme dolfijn die mensen helpt. Op tv. Kijk ik graag naar. Maar ik geloof 't niet.’

‘Wat? Wat geloof je niet?’

‘Nou, ik geloof gewoon niet dat een dolfijn zo slim is. Ik ken namelijk een karper. Hier in het meer. Dat is ook een vis, eigenlijk een kleine dolfijn. En die is niet slim. Echt niet. Ken jij een slimme karper? Of een dolfijn?’

En daarmee hadden we echt een goed gespreksonderwerp. Was niks op aan te merken. ‘Dolfijnen zijn, in tegenstelling tot karpers, geen vissen,’ zei Gold. ‘Dolfijnen zijn zoogdieren. Net als walvissen.’

Toen zweeg hij weer een hele tijd. Dronk uit de fles. Hij moest gigantisch veel dorst hebben. En net toen ik dacht: ouwe jongen, dat wordt niks meer, zei Gold opeens vanuit het niets: ‘Ken je Lassie?’

En ik zo van: ‘Tuurlijk, man!’

En hij zo van: ‘Lassie, mijn god. Als kind wilde ik altijd net zo'n hond hebben. Een collie! Prachtig! Ik was helemaal gek van Lassie.’

En toen kwamen we echt op gang. Via Flipper en Lassie kwamen we op Black Beauty. Daarna Commissaris Rex. En Kermit de Kikker. King Kong, Bambi, Mister Ed, Garfield,

pinguïns in het algemeen en de vraag waarom Maja de Bij op de zenuwen werkt.

‘Zijn alle bijen van die betweters?’ vroeg Gold.

‘De meeste wel,’ zei ik.

Gold kwam met veel interessante weetjes over beroemde dieren. Maar met ook een boel oninteressante dingen. Hij had het over ‘het dier in de literatuur’ en vroeg of ik een zekere Moby Dick kende, Van den vos Dinges, en een of andere beperkte beer. Loeh, Foeh of Poeh. Het probleem was alleen dat ik Gold steeds slechter verstond. De fles was leeg en hij klonk alsof hij een mezenbol in zijn bek had. Ten slotte leunde Gold moeizaam naar voren in zijn stoel. Zijn kop wiebelde en ik rook flessenadem.

‘Frankie, ik moet je wat vragen. Maar eerlijk antwoord geven! Ben ik gek? Eerlijk zeggen!’

Ik zo van: ‘Nee. Dus. Vind van niet.’

Hij zo van: ‘Dit is het bewijs! Als je een kater vraagt of je gek bent en hij geeft ook nog antwoord, dan ben je gek! Dit is het bewijs!’

Daarna zei Gold niks meer. Hing alleen nog maar droevig in zijn luie stoel. Ten slotte vielen zijn ogen dicht en snurkte hij als een roedel wolven. Maar het was wel een goed gesprek.

Ik sloop de trap op naar de kamer met het superzachte bed en ging erop liggen. Maar ik was te opgewonden, dus ik sprong op de vensterbank en keek naar de heldere maan boven de kleine berg met mijn badkuip bovenop, en ik dacht: Frankie, ouwe gek, dit gaat toch niemand geloven. Dit geloof je zelf niet eens.